mata olemise päraſt, maenitſes mind ähwardates, et mulle eneſelle ükskord midagi niiſuguſt juhtuda wõiks, mis mulle paremat õpetuſt annaks. Mõni aeg päraſt ſeda magaſin ma ſängis, ſeal kuulus kahin minu kõrwu, kui pääks kedagi ſalamahti woodi ligidalle tulla. Silmapilgul tuli mul meele: ſe ei wõi kedagi muud olla, kui ſeſama mees, kes mulle wiimati ähwardas, et ma pidin kartma hakama. Mina walmistaſin ennaſt ſelle wasto, hirmutajale näidata, et ma ennaſt ni kergel kombel ehmatada ei laſe. Ühekorraga kukus ſeinapoolt sängi küllesſt otſekui üks raske kot minu peale, ja wõtis üks käſi, mis külm kui jää purikas oli, minu käeſt kinni. Siin ei ole enam nalja, mõtleſin mina; eſiteks peame katſuma, kas lugu tõſi, wai unenägu on? Mina tõuſin istukile woodiſse, kiskuſin ſilmad laiali ja waataſin ümber. Tuba oli eleda kuu-paiste läbi walge kui pääwal, woodi ſeiſis ſeina ligi, et linnu poega ſeina ja woodi wahele ei mahtund, ega olnud ei sängis ega põrandal midagi wõeraſt näha; ja ika weel tundſin raskest koormat eneſe peal rudjumas, ja külm käſi pigistas minu kät kinnipidades. Wimaks peaſin ma une paeluſt ja nägin, kus nägemata tont asſet pidas: ſe oli minu parem käſi, mis pahemaſt käeſt kinni oli wõtnud. Parem käſi oli magades teki peale, pahem teki alla juhtunud, aga külm talwe öö oli toa jahutanud ja teki peal ſeiswa käe palju külmemaks teinud kui teki aluſe teiſe käe. Soe ja

külma tundmine oli tõſine, kõik muu oſi unenägu olnud, nõnda kui teiſed unenäud. Aga ſeſt oleks kena tondi ehk kodukäija jut wõinud tõusta, kui mina hirmuga pää teki alla oleksin piſtnud ja ſilmad kinni wautanud.“

Siin woiksime ſada niſuguſt jutuſt üles kirjutada, kus kõik nõnda ſündis, et kuskil kodukäija ega tondi abi tarwis ei läinud. Kes ſeda kindlaſt meeles peab et kõigetargem ja armuliſem Jumal nii halpi asju maa peal ei wõi lasta ſündida, kui ſuurem hulk loritud wiirastuſed on, ja kes kohe jälgeſt waatama läheb: ſe ei ſa ial tonti ega kodukäijat näha, niiſama wähe kui nende kolinad kuulma. — Eneſe juhtumiſeſt wõin lugejale weel tükikeſe liſaks panna.

Noorel põlwel elaſin mina Tallinnas ühes ſuures majas, kus enam tubaſi kui inimeſi ſees oli. Minu weike korteri kõrwas ſeiſid kaks ſuurt tuba enamiſt kõige aasta tühjad. Paar trepi kõrgemal ſuri üks wana preili, ja et trep wäga kitſas oli, ſellepäraſt kanti ſurnu kirſtuta trepiſt alla, pandi ſiis puuſärki ja wõeſeks ſenna tühja tupa ſeisma, mis minu toa kõrwas oli. Õhtul lukutaſin ma ukſe kinni ja heitſin magama. Et rotid igal ööl tühjas toas kolistaſid, oli mulle tutaw aſi, aga ei tea kuſt ſe tuli, et nende kolistamine nüüd ühekorraga minu meeleſt koledaks läks. Mina ei kartnud, enda teades, kül ſurnut, ſiiski ei wõinud ma magama uinuda; kõrwad olid palju ärkſamad kui muidu. Kolin ei wõinud rotideſt